

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Městská Vodohospodářská, s. r. o.**, se sídlem Na Kopečku 1341, Třeboň, zastoupená Mgr. Josefem Hlavičkou, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, čj. 46438/20/5000-10610-711889, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 7. 2024, čj. 57 Af 6/2023-106,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 7. 2024, čj. 57 Af 6/2023-106, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, čj. 46438/20/5000-10610-711889, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Josefa Hlavičky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je obchodní společností stoprocentně vlastněnou městem Třeboň (dále „město“), která vznikla zejména za účelem provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ve vlastnictví města. Za tím účelem žalobkyně s městem uzavřela smlouvu o provozování vodovodu a kanalizace (dále „provozní smlouva“) podle § 8 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích).

[2] Specializovaný finanční úřad (dále „prvostupňový správce daně“) provedl u žalobkyně kontrolu, zahájenou 15. 10. 2018, zaměřenou na dodržování zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, a cenových předpisů při uplatňování a kalkulaci věcně usměrňovaných cen pitné vody dodávané odběratelům (dále „vodné“) a odpadních vod odvedených kanalizací nečištěných a čištěných (dále „stočné“) v letech 2016 a 2017. Cenovou kontrolou bylo zjištěno, že žalobkyně při zpracování kalkulací cen vodného a stočného pro rok 2017 nedodržela závazný postup pro kalkulaci cen včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, tedy prodávala zboží za cenu vyšší, než by odpovídalo pravidlům cenové regulace (§ 2 odst. 5 písm. a) bodu 3 zákona o cenách].

[3] Rozhodnutím z 15. 1. 2020, čj. 4821/20/4422-13732-303570 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), prvostupňový správní orgán proto uznal žalobkyni vinou z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, kterého se měla dopustit tím, že nedodržela závazný postup při kalkulaci cen vodného a stočného pro rok 2017 podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, jelikož měla uplatnit vyšší než ekonomicky oprávněné náklady v následujících nákladových kalkulačních řádcích:

- (i) „3.1. – Přímé mzdy“ a „3.2. – Ostatní osobní náklady“, a to v kalkulaci ceny vodného platné od 1. 1. do 30. 11. 2017, v kalkulaci ceny stočného platné od 1. 1. do 30. 11. 2017 a v aktualizované kalkulaci ceny stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017;
- (ii) „4.3. – Nájem infrastrukturního majetku“, a to v aktualizované kalkulaci ceny vodného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017 a v aktualizované kalkulaci ceny stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017, avšak v obou případech jen v části časového úseku platnosti kalkulace od 1. 12. do 31. 12. 2017;
- (iii) „2.1. – Elektrická energie“, a to v kalkulaci ceny stočného platné od 1. 1. do 30. 11. 2017 a v aktualizované kalkulaci ceny stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017;
- (iv) „4.2. – Opravy infrastrukturního majetku“, a to v kalkulaci ceny stočného platné od 1. 1. do 30. 11. 2017 a v aktualizované kalkulaci ceny stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017;
- (v) „1.3. – Chemikálie“, „5.3. – Ostatní provozní náklady ve vlastní režii“ a „8. – Výrobní režie“, a to v kalkulaci ceny stočného platné od 1. 1. do 30. 11. 2017;
- (vi) „5.2. – Ostatní provozní náklady externí“ a „9. – Správní režie“, a to v aktualizované kalkulaci ceny stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017;

[4] V případě vodného u kalkulačních řádků 3.1. a 3.2. a v případě stočného u kalkulačních řádků 3.1., 3.2., 5.3. a 8. správní orgány nezpochybňovaly způsob, jímž byla původně stanovena výše uvedených položek, ale vytýkaly žalobkyni „jen“ to, že včas neprovedla jejich aktualizaci. Naopak, u kalkulačních řádků 5.2. a 9. správní orgány dospěly shodně k závěru, že pro aktualizaci kalkulace ceny stočného, k níž žalobkyně přistoupila, nebyl důvod. Ve vztahu ke kalkulaci cen stočného u kalkulačních řádků 1.3., 2.1. a 4.2. správní orgány uvedly, že nákladové položky byly nadhodnoceny již v okamžiku tvorby prvotní (tzv. plánové) kalkulace cen. Zvláštním případem je pak nákladový kalkulační řádek „4.3. – Nájem infrastrukturního majetku“ (dále „řádek 4.3“), jak plyne z dalšího textu.

pokračování

[5] Za uvedený přestupek prvostupňový správní orgán žalobkyni uložil podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, ve znění účinném do 31. 12. 2024, pokutu 3 040 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[6] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[7] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného stejně jako eventuální návrh na upuštění od uložení pokuty Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[8] Podle krajského soudu je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal krajský soud důvodnou žalobní námitku, že povinnost aktualizace kalkulace cen v průběhu kalendářního roku neukládá žádný právní předpis, a žalobkyně tak nebyla povinna aktualizaci zpracovat. Žalobkyně proto byla povinna průběžně sledovat, zda kalkulace cen odpovídá závaznému postupu v podobě věcného usměrňování cen), který je uveden v cenových výměrech Ministerstva financí. Termín aktualizace kalkulace cen k 1. 7. 2017 stanovený prvostupňovým správním orgánem a potvrzený žalovaným nebyl arbitrární, neboť byl stanoven řádně a podložen dostatečnými důkazy. Jestliže tedy žalobkyně kalkulaci cen neaktualizovala, vedlo to ke vzniku nepřiměřeného majetkového prospěchu na její straně, jenž prvostupňový správní orgán vyčíslil v orientační výši 3 110 195,64 Kč. Jelikož kalkulace cen je pro konečné ceny vodného a stočného klíčová, je nesprávné i tvrzení žalobkyně, že kalkulace cen pro rok 2017 neměla na konečné ceny žádný dopad. Zároveň nelze zohlednit ani skutečnost, že v roce 2017 žalobkyně provozovala vodovody a kanalizace teprve první rok, neboť bylo její povinností řádně zjistit a sledovat vývoj příjmů, mezd a ostatních nákladů. Zcela bez významu tak je, že v kontrolovaném období nedošlo ke zvýšení ceny vodného a stočného oproti předchozímu období. Jestliže se v průběhu kalendářního roku ukázalo, že se předpokládaný vývoj nenaplní, je nedůvodná i argumentace žalobkyně, že při tvorbě prvotní (plánové) kalkulace cen postupovala jako řádný hospodář. Ohledně aktualizace kalkulace proto krajský soud uzavřel, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. Dospěly ke správnému závěru, že žalobkyně naplnila formální i materiální stránku přestupku podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, jelikož prokázaly, že kalkulace cen vodného a stočného byla v rozporu se zákonem o cenách vyšší než ekonomicky oprávněné náklady, čímž došlo k ekonomickému znevýhodnění odběratelů a v důsledku toho vznikl žalobkyni nepřiměřený majetkový prospěch. Svá rozhodnutí též řádně odůvodnily.

[9] Ohledně stanovení ceny vodného na základě prvotní (plánové) kalkulace cen žalobkyně namítla, že v době, kdy podle správních orgánů měla zpracovat aktualizaci cenové kalkulace (tj. k 1. 7. 2017), neměla údaje o objemu fakturované vody ještě k dispozici, neboť dosud neproběhly odečty odběrových míst, přičemž jí nelze klást zpětně k tíži to, že v prvotní kalkulaci cen poměrně přesně odhadla objem odebrané vody (vodného). Krajský soud dospěl k závěru, že námitka není důvodná, jelikož žalobkyně již při vyhodnocování výsledku hospodaření za první pololetí roku 2017 prokazatelně disponovala informacemi o úsporách některých nákladových položek, což sama přiznala, a rovněž měla k dispozici informaci ohledně spotřeby surové vody jakožto vstupní suroviny. Ztotožnil se tak se závěry žalovaného, že žalobkyně při kalkulaci ceny vodného platné od 1. 1. do 30. 11. 2017 uplatnila

vyšší než ekonomicky oprávněné náklady v řádcích 3.1 a 3. 2., čímž nedodržela závazný postup při kalkulaci ceny vodného podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.

[10] Ohledně řádku 4.3 se krajský soud rovněž ztotožnil se žalovaným, že zahrnutí zvýšení nájemného, sjednaného dodatkem č. 2 k provozní smlouvě, podepsaným (uzavřeným) až 22. 12. 2017 (dále „dodatek“), do aktualizace kalkulace cen pro rok 2017 platné již od 1. 12. 2017, bylo neoprávněné. A to proto, že kalkulace cen vodného a stočného v důsledku zvýšení nájemného až koncem kalkulačního období, navíc s retroaktivními účinky, se jeví jako účelové. Podle krajského soudu mohlo mít zvýšení nájemného dopad na kalkulaci cen až od 22. 12. 2017, a proto jeho uplatnění již od 1. 12. 2017 nebylo správné. Žalobkyně tak v aktualizovaných kalkulacích cen vodného a stočného platných od 1. 12. do 31. 12. 2017 uplatnila v řádku 4.3 vyšší než ekonomicky oprávněný náklad, čímž nedodržela závazný postup při kalkulaci cen. Důvodná proto není námitka, že dodatek nebyl účelový, protože náklad v podobě zvýšeného nájemného byl skutečně vynaložen, a měl tedy být i zahrnut do kalkulace cen, ani argumentace, že žalobkyně neměla v úmyslu se obohatit.

[11] Jako nedůvodné krajský soud zamítl i žalobní námitky týkající se dalších nákladových kalkulačních řádků při prvotní kalkulaci ceny stočného, resp. její aktualizace. Konkrétně šlo o řádky 1.3. – Chemikálie“, „2.1. – Elektrická energie“, „4.2. – Opravy infrastrukturního majetku“, „5.2. – Ostatní provozní náklady externí“, „5.3. – Ostatní provozní náklady ve vlastní režii“, „8. – Výrobní režie“ a „9. – Správní režie“.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné i v části uložení pokuty, neboť správní orgány dostatečně posoudily všechna zákonná kritéria, včetně povahy a závažnosti spáchaného přestupku (a to i s ohledem na ekonomické znevýhodnění odběratelů), jejichž neposouzení žalobkyně namítla.

[13] Krajský soud neshledal ani důvody pro upuštění od uložení pokuty, jehož se žalobkyně domáhala eventuálním petittem, jelikož její výše není pro žalobkyni likvidační ani zjevně nepřiměřená. Přiměřeností pokuty se řádně a dostatečně zabývaly i správní orgány. Vzhledem k tomu, že žalobkyni vznikl nepřiměřený majetkový prospěch v orientační výši 3 110 195,64 Kč, nepostačilo by ani uložení pouhého napomenutí, případně jen symbolické pokuty v řádu tisíců korun. Jako nedůvodný krajský soud shledal i poukaz žalobkyně na údaje o výši ukládaných pokut v letech 2017 až 2019, neboť nepoukazovala na konkrétní správní rozhodnutí, nýbrž toliko na souhrnný přehled o činnosti cenových orgánů za rok 2018 a 2019 pro poslaneckou sněmovnu, podle nějž byly na základě provedených cenových kontrol za rok 2019 uloženy pokuty v celkové výši 32 406 710 Kč, z čehož dovodila průměrnou výši jedné pokuty 900 000 Kč.

II. Kasační stížnost

[14] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Předně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Tu spatřuje v nevypořádání své argumentace ohledně nesprávného posouzení kalkulace ceny pro vodné a stočné ve vztahu k řádku 4.3. Krajský soud na podrobnou žalobní argumentaci reagoval pouze v bodu 43 napadeného rozsudku, a to

pokračování

naprosto nedostatečně. Ani v základních rysech se nevypořádal, byť alespoň implicitně, s tvrzením stěžovatelky, že závěr správních orgánů nemá oporu v provedeném dokazování a je v rozporu se zněním provozní smlouvy, dodatku i cenových předpisů. Neuvedl, v čem bylo jednání stěžovatelky protiprávní, resp. proč daný náklad navzdory cenovým předpisům nelze považovat za ekonomicky oprávněný. Z bodu 43 napadeného rozsudku fakticky plyne jen to, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů a že se postup stěžovatelky jeví jako účelový, aniž sám učinil jakoukoli vlastní úvahu, která by mohla být podrobena kasačnímu přezkumu. Žalovaný pak uvedl jen to, že zvýšení nájmu až na samém konci kalkulačního období, a ještě s retroaktivním účinkem se jeví značně účelově s možným úmyslem obcházení cenových předpisů. Žalovaný ani krajský soud neuvedly, v čem má údajná účelovost postupu konkrétně spočívat, a čeho se měla stěžovatelka snažit dosáhnout. Stěžovatelka v řízení důvody svého postupu řádně a podrobně odůvodnila.

[16] Správní rozhodnutí a napadený rozsudek jsou podle stěžovatelky nedostatečně odůvodněné i v části týkající se okamžiku, kdy měla zpracovat aktualizaci kalkulace cen. Správní orgány ani krajský soud se dostatečně nezabývaly otázkou výrazného a trvalého snížení předpokládaných nákladů, což je podle cenového výměru pro rok 2022 okolnost, až při jejíž existenci je nutno přistoupit k aktualizaci kalkulace cen. Krajský soud pochybil i tím, že se k žalobní námitce stěžovatelky nezabýval tou skutečností, že šlo o první rok provozování vodohospodářské infrastruktury na území města, a proto neexistovaly údaje o dlouhodobém vývoji jednotlivých položek kalkulace.

[17] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek přezkoumatelným, namítla nesprávné posouzení kalkulace ceny pro vodné a stočné ve vztahu k řádku 4.3. Nicméně, vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného pro dílčí nepřezkoumatelnost jejich závěrů stran otázky zahrnutí zvýšení nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017, bylo by nadbytečné reprodukovat meritorní kasační námitky mířící do věcných závěrů krajského soudu, potažmo správních orgánů týkajících se téže otázky, včetně případné účelovosti takového postupu, resp. s ní souvisejících otázek jako zákonnost a přiměřenost výše uložené pokuty odvozené od výše neoprávněného majetkového prospěchu vypočítaného též s ohledem na ekonomicky neoprávněné náklady v řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen.

[18] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu, že aktualizaci kalkulace cen byla povinna zpracovat i (již) v průběhu kalendářního roku – nejpozději k 1. 7. 2017, resp. že ji včas neprovedla. Judikatura, na níž krajský soud v této otázce odkázal při potvrzení závěrů správních orgánů, totiž není přílehlavá. Zopakovala, že cenové výměry v rozhodné době ani žádný právní předpis neobsahovaly povinnost zpracovat aktualizaci kalkulace cen v průběhu kalendářního roku. Odkaz krajského soudu na § 7 zákona o cenách není správný, jelikož toto ustanovení se týká případů, kdy po uzavření určité smlouvy obsahující ceny podléhající cenové regulaci dojde k vyhlášení nového rozhodnutí o cenové regulaci nebo ke změně právní úpravy.

[19] I kdyby však platila judikaturou dovozená povinnost zpracovat aktualizaci kalkulace cen v průběhu kalendářního roku, je vždy třeba takovou povinnost posuzovat individuálně a s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem dané věci, včetně toho, že stěžovatelka

provozovala vodohospodářskou infrastrukturu první rok. Takový individuální přístup však nebyl uplatněn a krajský soud tuto skutečnost posoudil nesprávně. Pokud by byla cenová kalkulace aktualizována správně avšak později, než se tak mělo stát dle názoru žalovaného a krajského soudu, šlo by pouze o formální pochybení, které by rozhodně neodůvodňovalo uložení pokuty v řádech milionů korun.

[20] Podle stěžovatelky mělo být při uložení pokuty zohledněno, že prostředky z nájemného získané efektivnějším provozováním ze strany stěžovatelky se stávají veřejnými prostředky a město je vkládá výhradně do fondu určeného na obnovu vodohospodářské infrastruktury ve vlastnictví města a ve prospěch jeho obyvatel. Podle stěžovatelky by to mělo být spíše oceněno, nikoliv trestáno. Ačkoli stěžovatelka fungovala teprve první rok, učinila maximum, aby všem požadavkům právních předpisů dostála. Tuto skutečnost bylo třeba hodnotit ve prospěch stěžovatelky, což správní orgány neučinily a touto úvahou se nezabýval ani krajský soud.

III. Vyjádření žalovaného

[21] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ohledně kasačních námitek v základu odkázal na své rozhodnutí a v něm obsažené úvahy a závěry.

[22] Napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud v bodu 43 napadeného rozsudku jednoznačně uvedl, proč je námitka stěžovatelky stran oprávněného zahrnutí zvýšení nájemného do aktualizace kalkulace cen s platností již od 1. 1. 2017 nedůvodná, a proč se ztotožnil s žalovaným, že stěžovatelka v řádku 4.3 uplatnila vyšší než ekonomicky oprávněný náklad, čímž nedodržela závazný postup při kalkulaci cen. Žalovaný připomněl, že úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace, a proto není nutné, aby výslovně reagoval na každou dílčí námitku.

[23] Vyjádření žalovaného ke kasační námitce týkající se zahrnutí zvýšení nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017 Nejvyšší správní soud nereprodukuje ze stejného důvodu jako samotnou námitku (bod [17] výše).

[24] Jde-li o povinnost dodržovat pravidla cenové regulace po celou dobu platnosti věcně usměrňovaných cen, je zcela na stěžovatelce jako prodejce zboží podléhajícímu cenové regulaci věcným usměrňováním, aby v tomto postavení přijala příslušná technickoorganizační a kontrolní opatření, která zajistí dodržování zákonného stavu po celou dobu aplikace věcně usměrňovaných cen. Věcně usměrňovaná cena musí být vždy stanovena tak, aby zahrnovala pouze oprávněné ekonomické náklady a přiměřený zisk. Obecně není stanoveno žádné období k aktualizaci kalkulace cen. Vodohospodářská společnost by měla průběžně zjišťovat, zda je aktuální kalkulace v souladu s cenovými předpisy, resp. pravidly věcného usměrňování cen. Při zjištění skutečnosti, jež by mohla vést k ovlivnění ceny v průběhu období, na něž byla cena kalkulována, by měl být proveden vždy nový propočet ceny (aktualizace kalkulace), přičemž by mělo být posouzeno, zda uplatňovaná cena odpovídá nově zjištěným skutečnostem, tj. změněným podmínkám.

[25] Při určení výměry uložené pokuty prvostupňový správní orgán přihlédl ke všem rozhodným kritériím stanoveným § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, včetně majetkových poměrů stěžovatelky. Zohledněna musela být i

pokračování

skutečnost, že výsledek hospodaření stěžovatelky (v podobě zisku před zdaněním ve výši 1 690 000 Kč) byl negativně ovlivněn především skokovým zvýšením nájemného. Konečná výše uložené pokuty není výsledkem prostých matematických výpočtů, nýbrž komplexní správní úvahy při zohlednění relevantních okolností, z nichž každá může mít jinou váhu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Kasační stížnost je důvodná.

IV.A (Ne)přezkoumatelnost správních rozhodnutí a napadeného rozsudku

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a napadeného rozsudku. O tom si ostatně musí učinit úsudek i bez uplatněné námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Má-li být správní či soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán (soud) za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností.

[29] Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, chybí-li rozhodné důvody, nebo jsou-li opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka daného řízení. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, jak správní orgán (soud) rozhodl, eventuálně proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze 4. 3. 2022, čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).

[30] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost spatřovala především v otázce zahrnutí zvýšení nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017. Proto se Nejvyšší správní soud touto otázkou zabýval primárně.

IV.A.1 Zahrnutí zvýšení nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017

[31] Kasační námitky nepřezkoumatelnosti stěžovatelka sice směřovala primárně vůči krajskému soudu, resp. napadenému rozsudku, nicméně dílčím způsobem je vztáhla i na správní orgány (jejich rozhodnutí).

[32] Zároveň podle ustálené judikatury platí, že přezkoumá-li krajský (městský) soud správní rozhodnutí, které není přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (rozsudky NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, či z 30. 11. 2023, čj. 8 As 137/2022-67, bod 27). Nadto, krajský soud se v mnohém více méně „jen“ ztotožnil se závěry žalovaného, aniž přdestřel vlastní samonosné úvahy.

[33] Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval přezkoumatelností správních rozhodnutí.

IV.A.1.1 Správní rozhodnutí

[34] Podle krajského soudu je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné (především body 25 až 27, 35, 58 a 70 napadeného rozsudku).

[35] Správní řízení, tedy i obě správní rozhodnutí tvoří jeden celek (rozsudky NSS z 28. 3. 2024, čj. 8 As 286/2022-40, bod 29, či z 26. 2. 2024, čj. 8 As 277/2021-66, č. 4587/2024 Sb. NSS, bod 80). Z hlediska (ne)přezkoumatelnosti je proto třeba věnovat pozornost oběma správním rozhodnutím, byť samozřejmě předně s důrazem na rozhodnutí žalovaného.

Shrnutí závěrů a důvodů správních rozhodnutí

[36] Ohledně nájemného a jeho výše ze správního spisu plyne, že stěžovatelka s městem si v provozní smlouvě [čl. 7.1 písm. a)] sjednaly nájemné za vodovody, bez daně z přidané hodnoty (dále „DPH“), ve výši 61 176 Kč a za kanalizaci ve výši 9 714 988 Kč [pozn. NSS: prvostupňový správní orgán zřejmě nedopatřením uvedl nesprávnou částku 9 714 983]. K posledně uvedené částce stěžovatelka v bodu 32 doplnění kasační stížnosti z 2. 10. 2024 (dále „doplnění kasační stížnosti“) pro vysvětlení uvedla, že v kalkulaci pro vodu odpadní bylo nájemné stanoveno součtem částky nájemného za nájem čistírny odpadních vod Třeboň, kterou stěžovatelka provozovala již od roku 2011, a částky 96 284 Kč za nájem kanalizace pro účely samotného stočného.

[37] Dodatkem, uzavřeným 22. 12. 2017, došlo ke zvýšení nájemného pro kalendářní rok 2017 o částku 1 200 000 Kč (bez DPH) pro vodovody a částku 3 200 000 Kč (bez DPH) pro kanalizaci (čl. II dodatku). Podle čl. II dodatku se ostatní ustanovení provozní smlouvy nedotčená tímto dodatkem nemění.

[38] Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí plně vyšel ze svých kontrolních zjištění, zachycených v protokolu o kontrole z 25. 3. 2019, čj. 56015/19/4422-13732-303456 (dále „protokol“), proti nimž stěžovatelka nepodala námitky (str. 17 prvostupňového rozhodnutí, body 5 a 93 rozhodnutí žalovaného a bod 32 napadeného rozsudku).

[39] Jak v protokolu (str. 9 ve vztahu k vodnému a str. 17 ve vztahu ke stočnému), tak prvostupňovém rozhodnutí (str. 6 ve vztahu k vodnému a str. 13 ve vztahu ke stočnému) prvostupňový správní orgán uvedl jen to, že v čl. 7.1 písm. a) provozní smlouvy si stěžovatelka a město jako smluvní strany dohodly nájemné za vodovody ve výši 61 176 Kč a za kanalizaci ve výši 9 714 983 Kč. Samotný dodatek pak vyhodnotil jako právní jednání, které nabylo účinnosti až dnem podpisu dodatku 22. 12. 2017, jelikož smluvní strany jeho právní účinky speciálně textově neupravily jinak. Prvostupňový správní orgán zvýšené nájemné jako ekonomicky oprávněný náklad uznal, avšak až od 22. 12. do 31. 12. 2017.

pokračování

V návaznosti na to dospěl k závěru, že kalkulovaný náklad v podobě zvýšení nájemného dodatkem byl v časovém úseku od 1. 12. do 21. 12. 2017 neoprávněně vyšší, resp. že v tomto období obsahovala aktualizace kalkulace cen vodného a stočného v řádku 4.3 vyšší než ekonomicky oprávněný náklad, v důsledku čehož stěžovatelka nedodržela závazný postup při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny, ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách uvedený ve Výměru Ministerstva financí č. 01/2017 z 25. 11. 2016, čj. MF-33093/2016/1601-1, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami (dále „výměr 2017“).

[40] Prvostupňový správní orgán tak shledal nezákonnost spočívající v porušení předpisů o cenové regulaci (zákona o cenách ve spojení s výměrem 2017) při kalkulaci cen. Svůj závěr založil na znění a výkladu smluvních ujednání s důrazem na okamžik účinnosti dodatku a jeho (možné) promítnutí do aktualizace kalkulace cen jen od nabytí jeho účinnosti do budoucna.

[41] Žalovaný závěry prvostupňového orgánu sice potvrdil, nicméně důvody pro tento závěr značně pozměnil a posunul.

[42] V bodu 36 svého rozhodnutí uvedl, že ke zvýšení nájemného dodatkem došlo, aniž byl respektován čl. 7.1 písm. b) provozní smlouvy, podle nějž „*Výši Nájemného na následující rok sdělí Vlastník Provozovateli písemně do 30. 9. kalendářního roku. Provozovatel zahrne Vlastníkem určené Nájemné do výpočtu vodného a stočného a sdělí Vlastníkovi do 20. 10. kalendářního roku Cenu pro vodné a Cenu pro stočné na následující rok spolu s vyplněnou cenovou kalkulací. Vlastník může do 14. 11. kalendářního roku určit písemně jinou výši Nájemného na nadcházející rok*“. Žalovaný poukázal rovněž na to, že dodatkem nedošlo k odpovídajícím změnám čl. 7 provozní smlouvy, naopak čl. III.1 dodatku ostatní ustanovení provozní smlouvy výslovně potvrdil: „*Ostatní ustanovení Smlouvy nedotčená tímto dodatkem č. 2 se nemění*“. V návaznosti na to žalovaný uzavřel, že jediné včasné aktualizace kalkulací cen vodného a stočného, která by se opírala výhradně o zapojení ekonomicky oprávněných nákladů doložitelných z účetnictví, by byla v tomto případě jedinou správnou reakcí v souladu s platnými pravidly cenové regulace.

[43] V bodu 37 rozhodnutí pak žalovaný citoval část odpovědi Ministerstva financí z 11. 3. 2019, čj. MF-29165/2018/1602-3, již ministerstvo reagovalo mj. na dotaz města ohledně možnosti aktualizace kalkulace cen vodného a stočného v důsledku zpětné změny nájemného za vodárenský infrastrukturní majetek (dále „vyjádření MF“). Ministerstvo k tomu uvedlo, že „*je nutné konstatovat, že z předložené smlouvy mezi pronajímatelem a nájemcem [pozn. NSS: provozní smlouvy] nevyplyvá žádné oprávnění, které by zakládalo možnost zpětně promítat do nájemného vyšší částky, než byly sjednány a na základě kterých byla vykalkulována výše věcně usměrňované ceny. V tomto smyslu nelze dovozovat z předložených podkladů nárok na zpětné promítání cen nájemného do cen vody sjednaných pro příslušný kalendářní rok. Vámi uvažovaný postup v tomto smyslu tedy nelze považovat za souladný s pravidly cenové regulace věcného usměrňování cen*“.

[44] V bodu 47 rozhodnutí žalovaný odkázal na své závěry v předchozích bodech 36 a 37, přičemž zdůraznil, že dodatek (zvýšení nájemného za celý kalendářní rok) rozhodně negarantuje možnost zpětného promítání vyšších částek nájemného do cen uplatňovaných při prodeji v době před přijetím dodatku, tedy před 22. 12. 2017. Jediný dopad na kalkulaci

ceny vodného tak mohl nastat až 22. 12. 2017, což podle žalovaného znamená, že jeho uplatnění v aktualizaci kalkulace cen již od 1. 12. 2017 nedisponuje žádnou legitimní oporou.

[45] Nad rámec argumentace stran závěru o porušení cenových předpisů zahrnutím vyšších než ekonomicky oprávněných nákladů v kalkulaci cen za vyšší nájemné žalovaný nově uvedl, že toto zahrnutí (náhrada) až na samém konci kalkulačního období, a navíc ještě s retroaktivními účinky, se v daném kontextu jeví značně účelově, s možným úmyslem obcházení cenových předpisů.

[46] V bodech 48 a 56 tak žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvostupňový správní orgán, že stěžovatelka v aktualizaci cen vodného a stočného v období od 1. 12. do 21. 12. 2017 uplatnila v řádku 4.3 vyšší než ekonomicky oprávněný náklad, v důsledku čehož nedodržela závazný postup při kalkulaci ceny ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.

[47] Žalovaný, stejně jako prvostupňový správní orgán, shledal nezákonnost spočívající v porušení předpisů o cenové regulaci při kalkulaci cen, což rovněž založil na znění a výkladu smluvních ujednání. Vyšel ale z jiného ustanovení provozní smlouvy [čl. 7.1 písm. b) namísto písm. a), z něhož vyšel prvostupňový správní orgán], a zabýval se i jiným ustanovením dodatku. Poukázal též na vyjádření Ministerstva financí. Zcela nově pak hodnotil postup stěžovatelky spočívající ve zpětném promítnutí zvýšení nájemného do (aktualizace) kalkulace cen jako účelové, resp. možné obcházení zákona.

Hodnocení Nejvyššího právního soudu

[48] Jak uvedeno v bodech [39] a [40] výše, podstatou závěru prvostupňového správního orgánu je porušení cenových předpisů v důsledku zpětného promítnutí zvýšení nájemného do aktualizace kalkulace cen vodného a stočného. Ze stručného odůvodnění lze podle Nejvyššího správního soudu vyčíst tolik, že prvostupňový správní orgán svůj závěr založil na skutečnosti, že do (aktualizace) kalkulace cen lze zahrnout pouze takové nájemné (resp. jeho zvýšení), jež je v době zpracování, resp. počátku platnosti této (aktualizace) kalkulace již platně a účinně sjednáno. Proto akcentoval okamžik nabytí účinnosti dodatku dnem jeho podpisu 22. 12. 2017, a proto uzavřel, že v období od 1. 12. do 21. 12. 2017 zahrnutí (až později) zvýšeného nájemného do aktualizované kalkulace cen vodného a stočného, v řádku 4.3, představovalo vyšší než ekonomicky oprávněný náklad.

[49] Co však z prvostupňového rozhodnutí již vyčíst nelze, je to, proč tomu tak má být. Prvostupňový správní orgán totiž nikterak nevysvětlil, proč podle něj lze do kalkulace cen zahrnout výhradně nájemné již sjednané, nikoli jeho plánované zvýšení se zpětným dopadem na celý kalendářní rok 2017. S ohledem na skutečnost, že podstata kalkulace cen je vystavena (tu více tu méně) na převážně ekonomických odhadech, prognózách či předpokladech o možném budoucím vývoji, je logicky nasnadě, aby nemožnost zahrnutí (teprve) plánovaného zvýšení nájemného do kalkulace cen prvostupňový orgán, alespoň ve stručnosti, výslovně vysvětlil, zdůvodnil. To se však v nyní projednávané věci nestalo.

[50] K tomu je třeba předznamenat, že prvostupňový správní orgán zvýšené nájemné jako ekonomicky oprávněný náklad uznal, byť až od 22. 12. do 31. 12. 2017. To podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne především z přílohy protokolu obsahující orientační propočet nepřiměřeného majetkového prospěchu (mj. pro účely stanovení výše uložené pokuty), jež je zpracován do dvou tabulek na str. 16 prvostupňového rozhodnutí.

pokračování

Z orientačního propočtu je totiž evidentní, že prvostupňový správní orgán do přepočtených cen vodného a stočného pro období od 1. 12. do 31. 12. 2017 nezahrnul dodatkem zvýšené nájemné. Naproti tomu pro období od 22. 12. do 31. 12. 2017 již zvýšené nájemné při výpočtu přepočtených cen jako nákladovou položku uznal. Samotnou novou výši nájemného jako takovou tedy nepovažoval za rozpornou s cenovou regulací stanovenou výměrem 2017 – konkrétně v části II položce 2 bodu 3 ve spojení s bodem 12. Problematickým shledal výhradně to, že stěžovatelka do aktualizace kalkulace cen platné od 1. 12. do 31. 12. 2017 zahrnula zvýšení nájemného za celý rok 2017, k němuž však došlo sjednáním dodatku s účinností až od 22. 12. 2017. Tuto svou úvahu a závěr však, jak uvedeno výše, řádně a dostatečně, tj. přezkoumatelně, neodůvodnil.

[51] Prvostupňový správní orgán neuvedl, které konkrétní ustanovení, kterého cenového předpisu a jakým způsobem měla stěžovatelka svým postupem porušit. Poukaz na § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách v tomto ohledu není dostatečný, neboť jde o obecné ustanovení, jež „toliko“ definuje věcné usměrňování cen a odkazuje na podmínky stanovené cenovými orgány. Ty jsou pro účely nyní projednávané věci obsaženy ve výměru 2017, konkrétně v části II (Seznam zboží, u něhož se uplatňují věcně usměrňované ceny) položce 2 bodech 1 až 22. Prvostupňový správní orgán však v dané části odůvodnění s výměrem 2017 nikterak nepracoval a z jeho rozhodnutí se tak nelze dočíst, jak výměr 2017 cenově reguluje zahrnutí ekonomického nákladu v podobě nájemného vodohospodářské infrastruktury, resp. jeho výše, do kalkulace cen vodného a stočného, ani které konkrétní cenové pravidlo měla stěžovatelka porušit. V důsledku toho nijak nevysvětlil, proč je zvýšení nájemného v řádku 4.3 neoprávněně vyšší, resp. vyšší než ekonomicky oprávněný náklad. Jinak řečeno, prvostupňový správní orgán nemožnost zahrnutí plánovaného zvýšení nájemného do kalkulace cen, resp. jeho ekonomickou neoprávněnost toliko konstatoval, aniž tuto svoji „danou pravdu“ jakkoli přezkoumatelně zdůvodnil.

[52] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud na tomto místě činí dílčí závěr, že prvostupňové rozhodnutí samo o sobě je, v části týkající se aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017 – v souvislosti se zvýšením nájemného v řádku 4.3, nepřezkoumatelné, neboť postrádá rozhodné důvody (bod [29] výše) pro výše uvedený stěžejní závěr o porušení cenových předpisů.

[53] Jelikož prvostupňové rozhodnutí s rozhodnutím žalovaného tvoří jeden celek (bod [35] výše), mohlo rozhodnutí žalovaného vadu nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí případně zhojit (rozsudek NSS z 26. 2. 2024, čj. 8 As 277/2021-66, č. 4587/2024 Sb. NSS, bod 93). K tomu však podle Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci nedošlo.

[54] Byť žalovaný svoji argumentaci také založil na znění a výkladu smluvních ujednání, na rozdíl od prvostupňového správního orgánu však dospěl k tomu, že při sjednání dodatku nebylo respektováno znění provozní smlouvy, tedy že byl v rozporu s ní, konkrétně jejím čl. 7.1 písm. b), přičemž samotným dodatkem ani nedošlo ke změně tohoto ustanovení (bod [42] výše). Tyto úvahy a z nich učiněný závěr v bodu 36 rozhodnutí žalovaného však jsou v rozporu s východisky uvedenými v bodu 31 tohoto rozhodnutí, na něž je v samotném bodu 36 odkazováno.

[55] Žalovaný v bodu 31 svého rozhodnutí vcelku obsáhle a podrobně popisuje obecnou podstatu, náplň a zaměření cenové kontroly. Výslovně uvedl, že předmětem cenové kontroly provedené v nyní projednávané věci u stěžovatelky bylo dodržování zákona o cenách a cenových předpisů při uplatňování a kalkulaci věcně usměrňovaných cen vodného a stočného a vedení cenové evidence podle § 11 zákona o cenách v období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2017. Podle žalovaného byli kontrolní pracovníci oprávněni prověřit pouze skutečnost, zda obviněný v kontrolovaném období dodržoval podmínky věcného usměrňování cen vodného a stočného ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, tj. závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny, jenž je specifikován cenovými výměry Ministerstva financí, a dále skutečnost, zda obviněný vedl a uchovával evidenci o cenách uplatňovaných při prodeji ve smyslu § 11 zákona o cenách. Dále pak uvedl, že naopak prvostupňovému správnímu orgánu ani žalovanému nepřísluší hodnotit obchodní vztahy a ujednání vzniknuvší mezi stěžovatelkou a městem jako vlastníkem vodohospodářské infrastruktury.

[56] Žalovaný tak na jednu stranu jako obecné východisko v podobě jasně ohraničeného předmětu cenové kontroly, a logicky tedy i na ni navazujícího správního řízení, formuloval nemožnost správních orgánů hodnotit, resp. posuzovat (zde soukromoprávní) smluvní ujednání mezi stěžovatelkou a městem v podobě provozní smlouvy a dodatku. Na druhou stranu však v rozporu s tím založil své úvahy a závěr o porušení cenových předpisů stěžovatelkou výhradně na hodnocení, výkladu znění konkrétních ustanovení provozní smlouvy a dodatku.

[57] Takto vystavené odůvodnění stěžejního závěru je podle Nejvyššího správního soudu nesrozumitelné, a tedy nepřezkoumatelné, jelikož z něj není jednoznačně seznatelné, kterými úvahami se žalovaný při vypořádání odvolacích námitek řídil, resp. jak tyto úvahy při činění svých závěrů aplikoval.

[58] Tato nesrozumitelnost je dále prohloubena tím, že na jednu stranu z rozhodnutí žalovaného, na rozdíl od prvostupňového rozhodnutí, plyne závěr, že dodatek byl uzavřen v rozporu s provozní smlouvou – byť to takto žalovaný výslovně neformuloval, lze na takový závěr usuzovat z toho, že dodatek podle něj nerespektoval znění provozní smlouvy (bod 36 rozhodnutí žalovaného). Na druhou stranu však výslovně potvrdil závěr prvostupňového správního orgánu, že zahrnutí zvýšeného nájemného do (aktualizace) kalkulace cen vodného a stočného bylo ekonomicky neoprávněným nákladem „jen“ v období od 1. 12. do 21. 12. 2017. Tyto dva závěry však podle Nejvyššího správního soudu nemohou vedle sebe funkčně a smysluplně existovat, neboť je-li dodatek v rozporu s provozní smlouvou, patrně by jím nemělo dojít ke zvýšení nájemného ani od 22. 12. 2017, resp. takto „nezvýšené“ nájemné pravděpodobně nemohlo být ekonomicky oprávněným nákladem ani od tohoto data. I v tomto ohledu jsou tedy závěry žalovaného nejasné.

[59] Nepřezkoumatelná je i další úvaha žalovaného v bodu 36 jeho rozhodnutí, že jediné včasná aktualizace kalkulací cen vodného a stočného, která by se opírala výhradně o zapojení ekonomicky oprávněných nákladů doložitelných z účetnictví, by byla v tomto případě jedinou správnou reakcí v souladu s platnými pravidly cenové regulace. Jak totiž plyne z výše uvedeného, ve vztahu k aktualizaci kalkulace cen v řádku 4.3, na rozdíl od jiných řádků (bod 28 napadeného rozsudku), nešlo o to, že by stěžovatelka neprovedla aktualizaci včas, nýbrž přesně naopak o to, že ji provedla předčasně, resp. platnost této aktualizace časově

pokračování

předcházela platnému a účinnému zvýšení nájemného dodatkem. Jde-li o požadavek na účetní doložitelnost nákladů formulovaný bez bližšího vysvětlení, je zřejmé, že se žalovaný nikterak nevypořádal s odvolací argumentací uplatněnou v bodu 61 doplnění odvolání z 12. 2. 2020 (dále „doplnění odvolání“), jíž stěžovatelka (stejně jako v bodu 91 žaloby i nyní bodu 70 doplnění kasační stížnosti) poukázala na to, že zvýšené roční nájemné za rok 2017 městu skutečně zaplatila a tento náklad tedy skutečně vynaložila (toto tvrzení stěžovatelky má zároveň oporu ve spisovém materiálu – např. porovnání z 27. 4. 2018, čj. 178 038/18, založené jako položka č. 11 prvostupňového správního spisu).

[60] Za dostatečné, přezkoumatelné odůvodnění závěru o porušení cenových předpisů při aktualizaci kalkulace cen v řádku 4.3 nelze považovat ani prostou citaci vyjádření MF v bodu 37 rozhodnutí žalovaného (bod [43] výše), podle nějž ze stěžovatelkou předložených podkladů nelze dovozovat nárok na zpětné promítání cen nájemného do cen vody sjednaných pro příslušný kalendářní rok, a proto takový postup nelze považovat za souladný s pravidly cenové regulace věcného usměrňování cen. Jednak nejde o žádný závazný výklad a jednak, a to především, je samotné vyjádření nedostatečně odůvodněno, neboť z něj, stejně jako z prvostupňového rozhodnutí, nelze seznat důvody uvedeného závěru, tj. které pravidlo cenové regulace, jež to má zakazovat, mělo ministerstvo na mysli, resp. s kterým konkrétním ustanovením, kterého cenového předpisu uvedený postup není v souladu.

[61] Pokud v bodu 47 svého rozhodnutí žalovaný též uvedl, že dodatek rozhodně negarantuje možnost zpětného promítání vyšších částek nájemného do cen uplatňovaných při prodeji v době před přijetím dodatku, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmý vztah k závěru o porušení cenových předpisů. Skutečnost, že uvedenou možnost dodatek negarantuje totiž neznamená, že ji vylučuje, přičemž právě na vyloučení takové možnosti se žalovaný evidentně snažil založit svůj závěr o porušení cenových předpisů.

[62] Nad rámec argumentace stran závěru o porušení cenových předpisů zahrnutím vyšších než ekonomicky oprávněných nákladů v kalkulaci cen za vyšší nájemné žalovaný nově uvedl, že toto zahrnutí (náhrada) až na samém konci kalkulačního období, a navíc ještě s retroaktivními účinky, se v daném kontextu jeví značně účelově, s možným úmyslem obcházení cenových předpisů.

[63] Podle Nejvyššího správního soudu však závěr žalovaného o porušení cenových předpisů a závěr o účelovosti a možném úmyslu obcházet zákon, nejsou vzájemně kompatibilní, resp. vnitřně konzistentní. Žalovaný totiž primárně dospěl k závěru, resp. potvrdil závěr prvostupňového správního orgánu, spočívající v porušení zákona o cenách ve spojení s výměrem 2017, tedy postup stěžovatelky shledal v rozporu se zákonem (*contra legem*). Současně však shledal, že šlo o postup účelový s možným úmyslem obcházet zákon. Podstatou obcházení zákona (jednání *in fraudem legis*) je však „jednání *ne v doslovném rozporu s právní normou (contra legem)*, ale takové, které chce dosáhnout cíle právem nepředpokládaného“ (rozsudek NSS z 2. 7. 2019, čj. 5 Afs 242/2018-36, bod 24). „*Jednání in fraudem legis představuje postup, kdy se někdo chová podle práva, ale tak, aby záměrně dosáhl výsledku právní normou nepředvídaného a nežádoucího*“ (nálezn ÚS z 1. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 119/01). Obdobně je třeba nahlížet i na účelové jednání. Z uvedeného je evidentní, že tyto dvě kategorie (rozpor se zákonem a jeho účelové obcházení) se vzájemně vylučují a v konkrétním případě může jít o jednu, nebo druhou; nikoli jejich kombinaci. V důsledku

uvedeného tak není jasné, zda žalovaný posoudil jednání stěžovatelky jako rozporné se zákonem, či jako jednání zákonné, avšak toliko formálně ve snaze zákon (ve spojení s výměrem 2017) účelově obejít. Není tak jednoznačně srozumitelné, ke kterému z protichůdných závěrů žalovaný dospěl, a proto je i z tohoto důvodu jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (rozsudek NSS z 6. 3. 2025, čj. 8 As 71/2024-105, bod 57 a *a contrario* bod 58).

[64] Jen ve stručnosti na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že závěr žalovaného o účelovém obcházení cenových předpisů stěžovatelkou, formulovaný toliko v jedné větě bodu 47 rozhodnutí žalovaného, by byl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i proto, že nesplňuje judikaturou dovozené přísné požadavky na dostatečné prokázání a zdůvodnění účelového obcházení zákona (rozsudek NSS z 30. 4. 2025, čj. 8 As 247/2024-21, body 31 a 32, jenž se zabývá judikaturou obdobně nahlíženým principem zákazu zneužití práva). A to zvláště pokud stěžovatelka v řízení důvody svého postupu řádně a podrobně odůvodnila, jak tvrdila v bodu 58 ve spojení s čl. II doplnění odvolání, jakož i následně v bodu 92 žaloby a bodu 76 doplnění kasační stížnosti (bod [15] výše).

[65] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v části týkající se aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017 – v souvislosti se zvýšením nájemného v řádku 4.3, a to jak pro nedostatek důvodů, tak i pro nesrozumitelnost. Tato vada rozhodnutí žalovaného je bez dalšího důvodem pro jeho zrušení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV.A.1.2 Napadený rozsudek

[66] Jelikož krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které pro chybějící odůvodnění a nesrozumitelnost není přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil bez dalšího nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (bod [31] výše).

[67] Nepřezkoumatelné jsou však i samotné úvahy a závěr krajského soudu ohledně zahrnutí zvýšení nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného, obsažené ve vztahu k vodnému v bodu 43 napadeného rozsudku a ve vztahu ke stočnému v bodu 44 napadeného rozsudku, který však toliko odkazuje zpět na bod 43. Je tomu tak proto, že krajský soud se zde ztotožnil s oběma protichůdnými závěry žalovaného (bod [63] výše), tedy jak se závěrem o nedodržení (tedy porušení) závazného postupu při kalkulaci cen (třetí věta bodu 43 napadeného rozsudku), tak zároveň se závěrem o účelovosti jednání stěžovatelky (druhá a čtvrtá věta bodu 43 napadeného rozsudku). Současně je zřejmé, že ani krajský soud mezi těmito důvody nikterak nerozlišoval.

[68] Pouze nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud jen ve stručnosti uvádí, že jelikož se odvolací (body 56 až 65 odvolání) a žalobní argumentace (body 86 až 95 žaloby) k této otázce v podstatě doslovně shodovala, nebyl by napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný jen z toho důvodu, že se krajský soud se závěry žalovaného ztotožnil a nekriticky na ně odkázal, aniž sám učinil jakoukoli vlastní úvahu (rozsudek NSS z 30. 1. 2025, čj. 8 As 276/2023-46, bod 30 a tam uvedená judikatura).

[69] Zjištěná vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je bez dalšího důvodem pro jeho zrušení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

IV.A.2 Další kasační námitky nepřezkoumatelnosti

[70] Nedostatečně odůvodněný je podle stěžovatelky i závěr správních orgánů potvrzený krajským soudem, podle něžž byla povinna zpracovat aktualizaci kalkulace cen již v průběhu kalendářního roku. Správní orgány ani krajský soud se dostatečně nezabývaly otázkou výrazného a trvalého snížení předpokládaných nákladů, což je podle Výměru Ministerstva financí č. 01/VODA/2022, o regulaci cen v oboru vodovodů a kanalizací (dále „výměr 2022“), okolnost, až při jejíž existenci je nutno přistoupit k aktualizaci kalkulace cen.

[71] Námitka není důvodná. Podle Nejvyššího správního je totiž rozhodné jednak to, že žalovaný i krajský soud aplikovali v rozhodné době účinný výměr 2017, který výslovnou podmínku významného a trvalého snížení předpokládaných nákladů neobsahoval. Především se však fakticky u jednotlivých kalkulačních řádků významným a trvalým snížením nákladů zabývaly jak žalovaný (především body 42, 64, 71, 74, 90 a 93 rozhodnutí žalovaného), tak i krajský soud (body 31, 32, 49, 50, 51, 52, 53, 55, 56 a 57 napadeného rozsudku). Tyto konkrétní závěry (výpočty) správních orgánů potvrzené krajským soudem stěžovatelka kasační stížností nezpochybňuje z hlediska jejich přezkoumatelnosti ani zákonnosti či věcné správnosti.

[72] Jde-li o samotnou povinnost průběžného sledování realizace původně předpokládaných ekonomických nákladů zahrnutých do prvotní (plánové) kalkulace, žalovaný ji odůvodnil dostatečně a přezkoumatelně zejména v bodech 37 a 39 svého rozhodnutí. A to jednak odkazem na vyjádření MF, ale především odkazem na závěry rozsudku NSS ze 4. 4. 2019, čj. 5 As 269/2017-83, bodu 26, přičemž stěžovatelka tyto úvahy nikterak nezpochybňuje.

[73] Krajský soud v bodech 29 a 30 napadeného rozsudku krom posledně citovaného rozsudku vyšel především ze závěrů nedávného rozsudku NSS z 16. 3. 2023, čj. 10 As 89/2021-129, bodů 42 a 43, jež se týkají rovněž výměru 2017 (bod 18 uvedeného rozsudku). V bodu 43 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Cena by měla být ekonomicky racionální – vzhledem ke smyslu cenové regulace – po celou dobu, kdy je účtována odběratelům. Toho lze dosáhnout jedině tak, že dodavatel [pozn. NSS: zde stěžovatelka] bude průběžně sledovat, zda cenová kalkulace odpovídá závaznému postupu podle výměrů MF. Pokud kalkulace přestane tyto podmínky splňovat, dodavatel ji musí upravit“*. A v bodu 51 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že povinnost průběžně upravit kalkulaci, pokud by odporovala závaznému postupu, plyne již ze samotného smyslu cenové regulace. Provozovateli vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu (zde stěžovatelce) proto tato povinnost vznikla bez ohledu na znění cenových výměrů. Výměr 2017 tuto povinnost výslovně neupravuje, proto ji nemohl ani „nepřipustit“. Pokud výměr 2022 tuto povinnost již výslovně ukládá, jde jen o zpřehlednění právní úpravy. Nemá to ale žádný vliv na povinnost, která provozovateli vznikla už dříve v roce 2017. Uvedené plně dopadá i na nyní projednávanou věc. Ani toto zdůvodnění krajského soudu stěžovatelka nikterak nezpochybňuje.

[74] Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud pochybil i tím, že se k její žalobní námitce nezabýval tou skutečností, že šlo o první rok provozování vodohospodářské infrastruktury na území města, a proto neexistovaly údaje o dlouhodobém vývoji jednotlivých položek kalkulace.

[75] Námitka není důvodná, jelikož krajský soud se v návaznosti na úvahy a závěry žalovaného, s nimiž se ztotožnil, namítanou skutečností výslovně zabýval v bodu 34 napadeného rozsudku, v němž konkrétně uvedl, že „[v] tomto případě nelze ani zohlednit skutečnost, že žalobce provozoval první rok vodovody a kanalizace, neboť bylo jeho povinností, jeho příjem, mzdy, a i ostatní náklady si řádně zjistit a sledovat jejich vývoj. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak žalovaný vědom této skutečnosti i připustil existenci horší vstupní orientace žalobce při určování ceny vodného a stočného v okamžiku tvorby cen, a právě proto stanovil tento časový úsek až na II. pololetí roku 2017“.

[76] Nad rámec výše zjištěné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ani napadený rozsudek podle Nejvyššího správního soudu ve zbytku netrpí žádnou jinou (další) vadou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, jak ji vykládá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS z 6. 2. 2020, čj. 5 Afs 344/2019-30, bod 16, a čj. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura). Z rozsudku městského soudu je jasné seznatelné, na základě kterých úvah dospěl ke svým závěrům, jakož i to, jak se vypořádal s relevantní argumentací účastníků řízení, tj. včetně stěžovatele.

IV.B Zbýlé kasační námitky

[77] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného, pročez je zrušil, není namístě, aby se zabýval těmi meritorními kasačními námitkami, které míří do věcných závěrů krajského soudu, potažmo správních orgánů týkajících se téže otázky, tedy zahrnutí zvýšení nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017, včetně případné účelovosti takového postupu, resp. s ní souvisejících otázek jako zákonnost a přiměřenost výše uložené pokuty odvozené od výše neoprávněného majetkového prospěchu vypočítaného též s ohledem na ekonomicky neoprávněné náklady v řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen. Za takového stavu nyní totiž není možné, resp. bylo by nadbytečné či přinejmenším předčasné, usuzovat na důvodnost či nedůvodnost takových kasačních námitek (rozsudek NSS ze 17. 2. 2021, čj. 8 As 53/2019-63, bod 14).

[78] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného jsou částečně nepřezkoumatelné, nebrání tato skutečnost jejich přezkumu z pohledu dalších kasačních námitek napadajících závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelných částí (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, a rozsudek NSS z 15. 6. 2023, čj. 8 Afs 105/2021-91, bod 31).

[79] Takovouto oddělitelnou, a tedy i potenciálně přezkoumatelnou, částí je i závěr správních orgánů potvrzený krajským soudem, že stěžovatelka byla povinna aktualizaci kalkulace cen zpracovat i (již) v průběhu kalendářního roku – nejpozději k 1. 7. 2017, resp. že ji včas neprovedla. Stěžovatelka proti tomu namítla, že judikatura, na niž krajský soud v této otázce odkázal při potvrzení závěrů správních orgánů, není přílehlavá. A zopakovala, že cenové výměry v rozhodné době ani žádný právní předpis neobsahovaly povinnost zpracovat aktualizaci kalkulace cen v průběhu kalendářního roku.

[80] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již výše při vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti stran této povinnosti stěžovatelky, krajský soud v bodech 29 a 30

pokračování

svého rozsudku vyšel ze závěrů nedávného rozsudku NSS čj. 10 As 89/2021-129, jež se týkají rovněž výměru 2017, a proto plně dopadají i na nyní projednávanou věc. Stěžovatelka s jednoznačnými závěry uvedeného rozsudku, shrnutými v bodu [73] výše v kasační stížnosti, ani se samotným datem 1. 7. 2017, k němuž byla podle správních orgánů a krajského soudu povinna aktualizaci kalkulace cen zpracovat, nikterak nepolemizuje. S uvedenými odůvodněnými závěry totiž vyjádřila pouze prostý nesouhlas, aniž uvedla, proč judikaturu považuje za nepřiléhavou, resp. aniž v kasační stížnosti (na rozdíl od žaloby) cokoli konkrétního vytkla způsobu stanovení určitého data. Námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje argumentaci krajského soudu.

[81] Naopak přípustná, a navíc i důvodná je související dílčí kasační námitka, že odkaz krajského soudu na § 7 zákona o cenách (body 35 a 38 napadeného rozsudku) není správný, jelikož toto ustanovení se týká případů, kdy po uzavření určité smlouvy obsahující ceny podléhající cenové regulaci dojde k vyhlášení nového rozhodnutí o cenové regulaci nebo ke změně právní úpravy. Uvedené ustanovení totiž již podle samotného svého znění opravdu míří na situace odlišné od té v nyní projednávané věci, jelikož závazně určuje konkrétní výši smluvní ceny pro případy změny cenové regulace v průběhu trvání smluvního vztahu. K takové situaci však v nyní projednávané věci nedošlo, resp. správní orgány ani krajský soud to nikdy netvrdily. Uvedené pochybení krajského soudu však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku, protože jeho závěry, resp. jím potvrzené závěry správních orgánů v této otázce, ob stojí i bez nepřipadného odkazu na § 7 zákona o cenách.

[82] Stěžovatelka v této souvislosti eventuálně namítla, že krajský soud povinnost zpracovat aktualizaci kalkulace cen v průběhu kalendářního roku neposoudil individuálně a s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem dané věci, včetně toho, že stěžovatelka provozovala vodohospodářskou infrastrukturu první rok. Tuto otázku proto posoudil nesprávně.

[83] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány došly k závěru, potvrzenému krajským soudem, že u konkrétních kalkulačních řádků, resp. do nich zapisovaných nákladových položek, stěžovatelka uplatnila vyšší než ekonomicky oprávněné náklady, což stěžovatelka v kasační stížnosti řádně nezpochybnila (body [3], [4] a [71] výše). Tímto postupem založeným na výpočtech konkrétních cenových rozdílů mezi předpokládanými a skutečně vynaloženými výdaji v jednotlivých nákladových položkách správní orgány, potažmo krajský soud fakticky posoudily rozhodné individuální skutkové okolnosti nyní projednávané věci, tedy okolnosti týkající se právě stěžovatelky a jejího postupu při kalkulaci věcně usměrňovaných cen vodného a stočného v roce 2017.

[84] Pokud pak stěžovatelka namítla, že krajský soud určité okolnosti nyní projednávané věci nezohlednil, poukázala pouze na skutečnost, že vodohospodářskou infrastrukturu provozovala první rok. Již v rámci námitek nepřezkoumatelnosti, konkrétně v bodu [75] výše, Nejvyšší správní soud uvedl, že krajský soud se touto skutečností (provozování infrastruktury první rok) výslovně zabýval v bodu 34 napadeného rozsudku, kde uvedl důvody, proč tuto okolnost nelze v nyní projednávané věci zohlednit. Tyto důvody uvedené krajským soudem však stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak nezpochybnila, a proto je

rovněž tato námitka nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek NSS z 20. 7. 2023, čj. 8 As 368/2021-51, bod 26).

[85] Stejně tak nepřipustná je i námitka, že pozdní zpracování věcně správné aktualizace kalkulace cen je pouze formálním pochybením. Jak žalovaný (body 45, 77, 91 a především 95, 96 a 111 jeho rozhodnutí), tak krajský soud (především bod 34, ale i body 87 a 88 napadeného rozsudku) zdůvodnily, že se v nyní projednávané věci nejedná toliko o formální, administrativní pochybení neodůvodňující uložení několikamilionové pokuty. Poukázaly především na to, že právě v důsledku pozdní aktualizace kalkulace cen došlo k ekonomickému znevýhodnění odběratelů vodného a stočného a vzniku nepřiměřeného majetkového prospěchu na straně stěžovatelky.

[86] Nepřipustná je rovněž námitka, že při uložení pokuty mělo být zohledněno, že prostředky z nájemného získané efektivnějším provozováním ze strany stěžovatelky se stávají veřejnými prostředky a město je vkládá výhradně do fondu určeného na obnovu vodohospodářské infrastruktury ve vlastnictví města a ve prospěch jeho obyvatel. Je tomu tak proto, že s podstatou této námitky, jíž stěžovatelka obdobě uplatnila již v odvolání i žalobě, se vypořádali žalovaný v bodu 53 svého rozhodnutí i krajský soud v bodu 48 napadeného rozsudku stručně ale výstižně tak, že přenechání nákladových úspor vlastníkově není akceptovatelné, neboť se jedná o náklady, které byly neoprávněně zahrnuty do kalkulace ceny stočného. Stěžovatelka však s tímto zdůvodněním, jež ostatně plně odpovídá závěrům výše citovaného rozsudku čj. 10 As 89/2021-129, bodů 43 až 47, v kasační stížnosti nikterak nepolemizuje. Toliko uvádí, že by za to měla být spíše oceněna a že by to mělo být hodnoceno v její prospěch.

V. Závěr a náklady řízení

[87] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, jelikož napadený rozsudek krajského soudu i obě správní rozhodnutí shledal nepřezkoumatelnými. V souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. proto rozsudek krajského soudu zrušil.

[88] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením jeho rozhodnutí může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, neboť shledanou vadu nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí lze případně zhojit i v dalším řízení před žalovaným.

[89] Žalovaný v dalším řízení přezkoumatelným způsobem posoudí otázku zvýšení nájemného dodatkem a zahrnutí takto zvýšeného nájemného do řádku 4.3 aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017. Při tom se zaměří na

pokračování

konkrétní pravidla cenové regulace obsažená v zákoně o cenách, a především ve výměru 2017, jejich výklad a následnou aplikaci na zjištěný skutkový stav, tj. rozhodné skutkové okolnosti nyní projednávané věci. Bude-li při hodnocení stěžovatelčina jednání (týkajícího se zvýšení nájemného a jeho zahrnutí do aktualizace kalkulace cen vodného a stočného platné od 1. 12. do 31. 12. 2017) opětovně zvažovat jeho možnou účelovost, resp. úmysl obcházet zákon, neopomene výše naznačená judikatorní východiska a požadavky.

[90] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelka úspěšná byla, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[91] Náklady stěžovatelky za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Ta zahrnuje odměnu za tři úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, a čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění advokátní tarif]. Za každý jeden úkon náleží odměna 3 100 Kč – celkem 9 300 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč – celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Doplnění vyjádření stěžovatelky z 30. 6. 2023 nepřineslo pro posouzení nyní projednávané věci nic nového, a nelze jej tedy považovat za účelný úkon právní služby. Nejvyšší správní soud za něj proto odměnu nepřiznal (rozsudek NSS z 1. 11. 2022, čj. 8 As 29/2021-36, č. 4414/2023 Sb. NSS, bod 48). Zástupci stěžovatelky tak za řízení o žalobě náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky vykonává advokacii v společnosti, která je plátkyní DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o částku 2 142 Kč, na 12 342 Kč. Náklady řízení o žalobě tedy, včetně zaplaceného soudního poplatku, představují celkem 15 342 228 Kč.

[92] Náklady stěžovatelky za řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a odměna advokáta. Ta zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání blanketní kasační stížnosti včetně jejího doplnění z 2. 10. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, a čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění advokátní tarif]. Za jeden úkon náleží odměna 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatelky tak za řízení o kasační stížnosti náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky vykonává advokacii v společnosti, která je plátkyní DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně, tj. o částku 714 Kč, na 4 114 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti tedy, včetně zaplaceného soudního poplatku, představují celkem 9 114 Kč.

[93] Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 24 456 Kč.

[94] Žalovaný je povinen stěžovatelce zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Josefa Hlavičky, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. května 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu